

[Gudme.]

med takster, må det absolut nødvendigt være sådan, at taksterne er udformet og givet af domstolene og ikke af anklagemyndigheden. Sletter vi fuldstændig grænsen, risikerer vi, at vi på store områder i virkeligheden kommer hen til en særegen takstfastsættelse, der stammer fra anklagemyndigheden og ikke fra domstolene.

Konklusionen for vort vedkommende bliver derfor, at vi gerne vil forhandle med ministeren om forslaget, men at vi på forhånd er mest tilbøjelige til at sige, at vi skal have en grænse, og at den grænse på de 2.000 kr., som er nævnt i ministeriets eget notat, nok er rigtig.

Jeg kan her sige, som også hr. Ejler Koch var inde på det, at dermed er vi på linje med væsentlige organer blandt de spurgte, nemlig Advokatrådet, dommerforeningen og dommerfuldmægtigforeningen, de to sidste under tvivl, men dog således at både dommerforeningen og dommerfuldmægtigforeningen munder ud i, at det rigtigste nok må være en grænse og det rigtigste nok må være 2.000 kr.s grænsen.

Skulle man acceptere ministerens forslag om at ophæve grænsen — og det er vi altså på forhånd tilbøjelige til — så måtte det for det første være sådan, at det udtrykkelig blev fastslået i loven, at politimesteren, når han forelagde et bødeforelæg, udtrykkelig skulle tilkendegive, at han forelagde og foreslog denne bøde, fordi han skønnede, at det var en bøde, der var i overensstemmelse med den praksis, som domstolene fulgte, og for det andet, at det endnu mere udtrykkelig blev tilkendegivet, at der var fuld frivillighed for den pågældende til at få indbragt sagen for domstolene i stedet for at indbetale bøden.

I fremsættelsestalen nævner ministeren muligheden af, at vi under udvalgsbehandlingen kan få et ændringsforslag gående ud på en vis form for straksjustits, således at en politibetjent, i lighed med hvad man har andre steder ude i verden, på stedet kan foreslå en bøde. Hvis det bliver tilfældet, må vi i hvert fald på forhånd sige, at så skal der sættes en meget lav grænse for denne adgang. For med al respekt for politiets virksomhed må vi alligevel sige, at den mulighed, som den patruljerende færdselsbetjent har for på stedet at skønne over, hvor en bøde

skal placeres, er begrænset. Derfor bør der i vore øjne ikke blive tale om, hvis vi skal gennemføre en sådan regel, at man skal ret højt op, heller ikke op til de 2.000 kr. Men kommer ændringsforslaget, må vi jo tale om det.

Hans Toft (KF):

Jeg kan meddele, at den konservative folketingsgruppe er positiv over for forslaget. Vi ser også heri en rationalisering både af politiets og af domstolenes arbejde.

Men på den anden side må man vel også sige, som der er givet udtryk for af forskellige ordførere, at sagen ikke er helt uden betænkeligheder. Jeg synes, at når man gennemlæser høringssvarene, kan man godt få indtryk af, at de fleste er positive, men der er en vis skepsis i dem også.

Allerede i dag kan der jo fastsættes bøder administrativt, nemlig af toldmyndighederne og skattemyndighederne. Men jeg mener også, der er en forskel til retsplejelovens bestemmelser her, idet de takster, som disse bøder udmåles efter, er ganske klart skitse-

ret. Derfor tror jeg også, at man kan komme ud for problemer, når man skal fastsætte taksterne, og at der, som ikke mindst vestre landsret har påpeget i det høringssvar, de har givet, vil komme en uensartethed inden for de enkelte politikredse. Hvis man skal ophæve grænsen fuldstændig, mener vi i hvert fald, at det forslag, som bl. a. vestre landsret har stillet, skal undersøges nærmere i udvalget.

Jeg mener også, at vi i udvalget skal prøve at drøfte et andet problem, som først og fremmest hr. Gudme var inde på, tror jeg, nemlig spørgsmålet om borgernes retssikkerhed. Det er jo rigtigt, at enhver har ret til at lade være med at betale en sådan bøde. Men når der kommer et stort bødeforelæg ind ad brevsprækken, er det så sådan, at borgeren siger: jeg er klar over, at jeg har mine muligheder for at nægte at betale denne bøde, det står nemlig i retsplejelovens § 931? Jeg tror det ikke, jeg tror, at sådan et bødeforelæg ofte fremstår som noget meget autoritativt, og jeg tror også, som hr. Gudme var inde på det, at hvis man skal lave en fuldstændig fri grænse, er man simpelt hen nødt til klart at få præciseret over for politimestrene, at det skal fremstå klart for bor-